

## Tro och liv

Dagens texter är sprängfyllda med krav. I Jesaja: sluta göra det onda och lär er göra det goda. I Jakobsbrevet: bli ordets görare, inte bara dess hörare. I Matteusevangeliet: gör allt vad de skriftlärdar och fariseerna lär er och håll fast vid det. Krav, på krav, på krav. Duger jag inte längre som jag är? Vart tog nåden vägen? Vad obehagligt det känns.

Kanske är det inte så mycket att bråka om, för vi är ju redan sådana som gör det goda. Oftast i alla fall. Vi gör ju så gott vi kan. Eller..? Tänk om det inte är så? Tänk om det är oss som Gud kallar för sodomfurstar och gomorrafolk i Jesaja? Är vi i själva verket som dom skriftlärdar och fariseerna i Matteusevangeliet? Nu börjar det verkligen att kännas obehagligt!

Låt oss vara kvar i det här obehaget en kort stund. Ibland är det gott att se sanningen i vitögat, även om det gör ont. Vi vinner inget på att skräda orden, vårt tillstånd som människor är uruselt. Det gäller oss alla, ingen nämnd och ingen glömd.

Vi sitter stenhårt fast i det som kallas för arvsynd. Vilket ord det är: arvsynd! Vi skyr det som pesten. Med rätta. Tyvärr blir det inte mindre verkligt för att vi håller det ifrån oss. Så vad menar vi med arvsynden?

Vi människor gjorde ett katastrofalt misstag långt tillbaka i historien. Vi valde bort Gud och valde istället oss själva. Men utan Gud blev vi tomma inuti. Vi valde att blåsa upp oss med vakuum, vilket blev vår död. Svallvågorna från det misstaget sköljer över oss än idag. Det gör oss olyckliga och utan kraft. En vakuumförpackad själ reagerar dåligt på krav. Det känns obehagligt.

Tyvärr reagerar ett själsligt vakuum dåligt på det mesta. Det gäller såväl krav som kravlöshet. Verkligheten i sin helhet sticker, bränner och gör ont. Det är alltså inte kraven som är problemet, det är vårt tillstånd.

Dagens texter behöver sättas in i sitt rätta sammanhang. Dom är delar i den helhet som räddar oss. Dom ingår i det skeende som för oss från död till liv. Dom lyser upp den väg, som leder oss från mörkret tillbaka till ljuset.

Det är i själva verket en stor nåd att Guds krav på oss, det vi kallar lagen, är bestående. Vi kan försöka leka med tanken på motsatsen, att Gud hade sänkt kraven eller till och med tagit bort dem helt. Nog hade det varit värre, om Gud hade gett upp hoppet om vår förmåga att göra det goda?

Gud ger aldrig upp hoppet. Istället för att sänka kraven höjer han oss. Av nåd. Helt utan någon hjälp från vår sida. Människor med ett vakuum i bröstet förmår nämligen inte att låta sig bli uppspikade på kors för att sona världens alla synder. Därför gjorde Gud det helt på egen hand. Som en av oss, i mänsklig natur.

Vi människor har genom Jesu död på korset sonat för vårt misstag. Luftslussen i vårt hjärta är öppen igen och kärleken forsar in i alla våra tomrum.

– När vi tror att det har hänt.

– När vi litar på att de är sådan verkligheten är.

Guds krav fortsätter ändå att utsätta vår tro för ett hållbarhetstest. Men här behöver vi hålla tungan rätt i mun. Det är inte vår egen förmåga till prestation som testas. Det är vår tro. I tron kan Gud verka genom oss. I tron kan vi leva upp till kraven. Men det är förrädisk lockande att sätta upp Guds goda gärningar på vårt eget konto. Så att vi får ett kvitto på vår egen förträfflighet. Vi har minsann uppfyllt kraven. Vi har levererat.

Men strax efter den berusande känslan av självgodhet slår hjärtats sluss igen, kärleken pumpas ut och vacuumet träder åter in. Det är smärtsamt förstås, men egentligen har ingen större skada skett. Så länge vi förstår vad det är som har hänt.

Guds krav har fullgjort ytterligare en funktion. Den har visat hur vår tro på Gud som den ende räddaren tillfälligt gav vika, för vår gamla vana att istället upphöja oss själva. Tack vare Guds krav kan vi få syn på vår självupptagenhet, be om förlåtelse och än en gång få fyllas med kärlek.

Det här innebär inte att vi ska sluta sträva efter att göra det goda. Men vi ska göra det i tro. Att bli ordets görare är trons ultimata stresstest. Skillnaden mellan att höra och göra är avgörande för att ge tron dess nödvändiga bärighet.

Att höra och bejaka ordet är ett stort första steg. Det steget är dock relativt riskfritt. Som att stå vid sidan om en nybyggd hängbro och nicka instämmande, när brobyggaren garanterar dess hållfasthet.

Att göra i tro, är att kliva ut på den svajande bron, och blicka ner mot avgrunden.

Att göra i tro är att i sådan grad lita på brobyggarens förmåga, att vi vågar vårt liv – trots att det känns fruktansvärt bräckligt.

Att göra är att låta tron bli härdad genom obehagliga misslyckanden, till sådan hållfasthet att den bär hela vägen. Genom död, till salighet och evigt liv.

Amen.